

RAB VE RABB-ÜL ALEMİN

Dimag 72.ders:

Sual: Rububiyet uluhiyete inkılab eder mi?

Elcevab: Evet, zaten Rububiyete mukabil ubudiyete verilen cevaptır; Uluhiyet. Rububiyet de Onun, Uluhiyet de Onun. Allah rububiyet etti. Sen de fark ettin ve kadir kıymet bildin, ubudiyet ile mukabele ettin. “ Bana bir adım gelene ben on adım gelirim” diyen Allah, zatiyla herkesin ubudiyet aynasına göre taayyün ve teşahhus etti (Şualar 9). Bu taayyün ve teşahhusüne ; Uluhiyet deniliyor. Ondan Ona oluyor yine. Senin ubudiyet aynandaki Allah’ın taayyün ve teşahhusu senin değil→ O. O ubudiyet aynasındaki O ile, bendeki O ile Ondaki Ben’e karşı (Onda bir Ben var)→ “İyyakene’budu ve iyya kenestain”, senden sana.

Sual: Benim ubudiyet aynamda gözükten Uluhiyetin aslı semadaki güneş mi?

Elcevab: Mevcudattaki yani alem-i şهادetteki Uluhiyete; cilve-i Uluhiyet deniliyor. Uluhiyet-i mutlaka; sıfata bakıyor. Ubudiyet-i ezeliye; esmaya balıyor. Uluhiyet; ilme bakıyor. Daire-i uluhiyet; Levh-i mahfuz ve oralara bakıyor. Rububiyet de aynen öyle.

İbadet; namaz, oruç, vs ölünce biter. Ubudiyet ise; mahluk-Halık ilişkisi devam eder.

Rububiyette Ben-Sen-O daki “O” ya hitab var. Uluhiyette ise “Sen” hitabı var.

“Elhamdülillahi rabbil alemin”→ Rububiyet

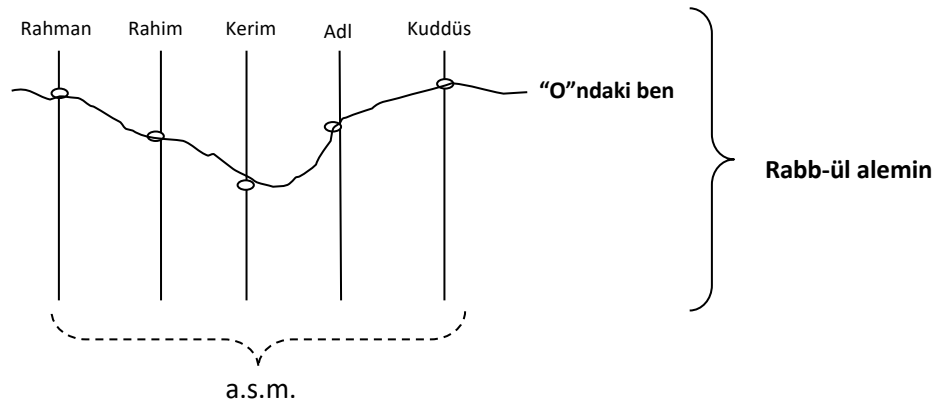
“Errahmanirrahim”→Rububiyet

“Maliki yevmiddin”→Rububiyet

İyyakene’budu ve iyya kenestain”→Uluhiyet

Sual: Uluhiyette Biz oluyorsunuz?

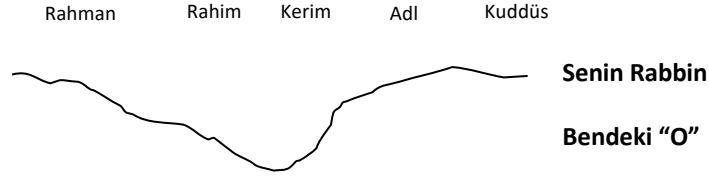
Elcevab: Evet. Bende bir şey var, Ondan gelmiş; bendeki O. Bana gelen neresiydi o? Onda bir ben vardı, o esmanın bütünlüğü. İşte miraçta herkes esma ve sıfattaki kendisini görüyor, aslını görüyor.

Esmanın tecellilerinden Rahman şu kadar, Rahim bu kadar vs seni meydana getirmiş, sende tecelli etti. Bu, esma sütunlarındaki noktalardır. Yani her bir esmanın bir mertebesi ile seni inşa etti. Allah’ın ilmindeki sensin bu→Ondaki Ben. Onda, ben

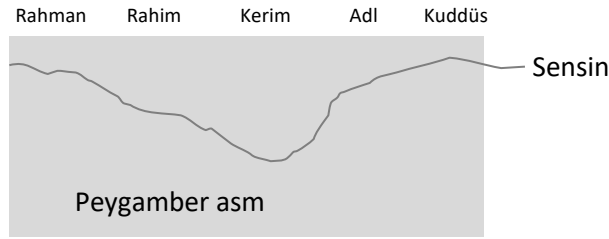
RAB VE RABB-ÜL ALEMİN

var. Bizi yapılandıran esmalar bunlar. Bizden de esmalar tecelli ediyor; bu da Bendeki "O". Cennette herkes Rabbini görecek, Allah'ı görmeyecek.

Sual: Sözler 560: "Meratib-i külliye-i esmayede gözüne ve kulağına tesadüf eden ayat-ı Rabbaniyeyi ve o acib sanat-ı İlahiyeyi işitmiş, görmüştür." Peygamber Efendimiz asm esmaların bütünlüğüne azamî derecede âyinedarlık yapması mı demektir? O bütünlük müdür?

Elcevab: Şemada noktalarla belirlenmiş olan esmaların meratibleri ile ortaya çıkan grafik sensin. Peygamber asm ise esmaların bütün meratiblerine mazhar olmuş. Sen ise her bir esmanın bir mertebesine mazhar olmuşsun. Yani sen de o bütünlüğün içindesin.

Nokta-i Nazar:

Sırr-ı iman; imandaki lezzeti bitamamiha tatmaktır.

Dimag 83.ders:

Nokta-i Nazar:

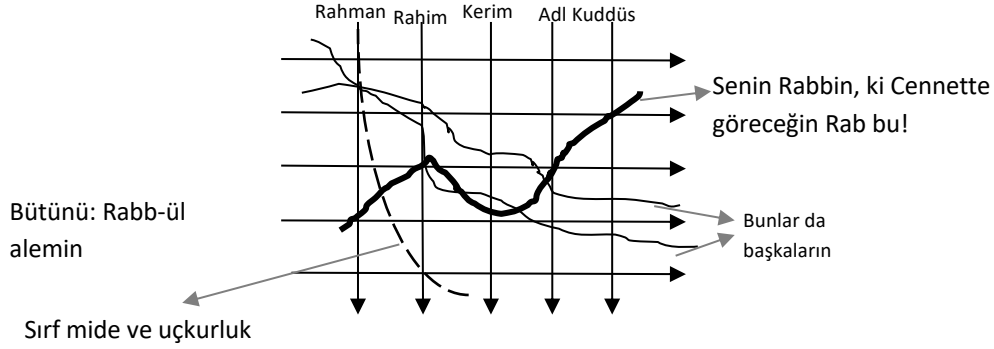
"Allah'a" derken aslında kendi hakikatını kastediyor.

Evet. Allah'ımız aynıdır. Ama hepimizin Rabbi farklıdır. Yani anlayışımız farklı. Kendi Rabbimiz farklı.

Sual: Ahirette bize kim muamele edecek? Allah mı Rabbimiz mi?

Elcevab: Bir derste anlatmıştım, hatırlar mısınız? Cennette Allah taayyün edecek ama ehl-i Cennet "Senden Rabbimize sığınırız" diyecekler. Sonra onların seviyesine inecek ve yine aynı şeyi söyleyecekler. Sonra "Sizin Rabbiniz hakkında zannınız, bilginiz nedir, alimlerinize sorun" diyecek Allah. Onlarda kendi alemlerindeki zanları gibi bir Rableri var. O şekilde tecelli edince "Sen bizim Rabbimizsin" diyecekler. Çünkü kitapta "Herkes Rabbini görecek" deniliyor. Cennette herkes Rabbini görecek. **Kendi aleminde açılan esma bütünlüğüdür→Rabbin.**

RAB VE RABB-ÜL ALEMİN

Sual: Bu esma mertebelerini oluşturan nedir, zemin ne?

Elcevab: Bizim alemimiz, zannımız, yani serbest bölge yapıyor. Tahayyül ve tasavvur, zanlarımızı oluşturuyor.

Esmaların senin alemindeki oluşturduğun meratiblerin, esmaların kendi aleminde oluşturduğun meratib kesintişmelerinin bütünlüğü→senin Rabbindir!

Sual: Mesela Rahman'ı ne kadar gösterebiliyorsak, hayatımızla, yaşantımızla, o kadar derece o esma oluyor. Allah'ı belirlemek için bir sınır koyamıyoruz. İşte o koymamamız, onu tanımlamak için daha doğru bir şey olur mu? Rabbimizi göreceğiz de Allah'ı görmek adına, çünkü onu tanımlayamadık...?

Elcevab: Peygamberimiz mi'raçta kimi gördü? Rabbini gördü. Nasıl gördü? Kendi aleminde düşen esmaların azamiyet derecesindeki meratiblerinin cem'inin→ruhuna uygun bir karşılık buldu. Kendi aleminde düşen esmaların azamiyet mertebesinin bütünlüğünü gördü. O bütünlük→onun Rabbi.

Sual: Allah'ı görmek o zaman mümkün değil mi?

Elcevab: Mümkün değil, evet. Herkes Rabbini görecek.

Sual: Az önce Arş'tan bakıyor dedik. Esmaların perdesiz tecelli ettiği yer dedik. O zaman Üstadın göreceği Rab→...?

Elcevab: Üstad, bizim ümit ettiğimiz cenneti Üstad burda görmüş zaten. Şemaya bakın. Herkesin grafiği farklı. Dikey çizgi sırf mide ve uşgurluğu gösteriyor. Sırf Rezzak. Bir veya iki esmada kesişmiş ve aşağıya doğru.

Sual: Rabbimizi görünce ne yapacağız? Ondan sonrası ne olacak?

Elcevab: Ondan sonra zaman mı var ki, sonrası olsun?!

Sual: Gördüm. O mu yani? Memnun oldum. Görmek ne demektir?

Elcevab: Mülaki olmaktır. "Görmek" denilince şu kalemi görmek gibi mi anlıyorsun?

Sual: Spermden insan olması gibi bir şey mi görmek?

Elcevab: Öyle de değil.

Nokta-i Nazar: Görmek adına bir misal vereyim: Bir anne düşünelim. On senedir çocuğunu görmemiş bir sebeble. On sene sonra gördü. Ağlayacak mı, gülecek mi, hasret, özlem..onbeş yirmi tane tavan yapıyor. Ama Cenab-ı Hak'ı gördüğün zaman bütün o 18 bin alem ne kadar letaif varsa, birden tavan yapacak.

Men arefe nefsehu fekad arefe Rabbehu. Rabbin ne zaman ortaya çıkacak? Kendini gördüğün zaman! Şemadaki çizgi Rabbin ya→işte o senin hakikatın. *Benden bana ben gitmek için Risale-i Nur diye koştum..Hiç kendinizi merak etmiyor musunuz?*

Sual: Hakikatını görmek ne demektir? Merak ediyorum, anlamıyorum.

Elcevab: Rabbimizi biz nasıl biliyoruz burda? Bir anda her yerdedir, hiçbir yerde değildir, hiçbir şeye benzemez, hiçbir kayıt altında olmaz, istediği olur, istemediği olmaz vs. Biz buna iman ettik. Ahirette bunun bedeli nedir? Biz Cennette bir anda her yerde olacağız, her istediğimiz olacak, istemediğimiz olmayacak. Biz dünyada böyle bir Rabbe iman etmiştik. Orda ne oldu sana? Burda iman ettiğin şekilde sen oldun. Bir anda her yerdesin, hiçbir yerde değilsin, her istediğin oluyor, istemediğin olmuyor. **Burda iman ettiğine→ dönüşüyorsun!** Sen değilsin orda artık. Niye haksız temellük yapıyorsun? *Ben* görünce ben mi kaldı? Ben mi var? Haksız temellük etmenin cezasıdır böyle. Orda ayinedarlığını bilmemek, haksız temellük. *Ben* göreceğim diyorsun..sen var mısın ki? Kim kime? **Artık o ben ortadan kalkıyor→ sırr-ı insanî kalıyor! Sırr-ı insanî'ye dönüşeceksin.**

Sen hala orda varsın, öyle mi?! Sen yoksun ki. Ona dönüşüyorsun. Mesela bir anda her yerde oluyorsun. Burda Rabbimize böyle iman ettik. Bir anda her yerdedir ama hiçbir yerde değildir. Zatiyle yoktur, sıfatlarıyla vardır. İsteddiği olur, istemediği olmaz. Aynen böyle tanımladığımız gibi Cennette olmayacak mısın? İstediğimi olacak, istemediğimiz olmayacak. Her yerde olacağız, hiçbir yerde olmayacağız. Orda artık kim kaldı? Hiç kimse yok ki. Mevhumu muhakkak bilmenin cezasını çekiyoruz bu dünyada. Zaten dersin konusuydu. Mevhumu muhakkak bilmekten sıyrılacağız. Malı sahibine teslim edince, odur gören. Kimse yok ki. Hani yanına oturtmuştu ya..”**Gel bak, yaradılış sürecini seyret” dediği kimdi? Ene değildi. O→ “insan benim sırrımdır, ben de insanın.”** Ona dedi “gel, otur, seyret”.

Bir sır var ki kimseye demezsin. Öyle bir sır var ki, eşine söylersin. Öyle bir sır var ki, çoluk çocuğuna söylersin. Ama evden dışarı çıkmasın diyorsun. Öyle bir sır var ki, bize, arkadaşlarına dersin. Zındıklara demezsin. Sırrın mertebesi yok mu? Allah'ın da sırrın mertebesi var. Mesela Allah'ın sırrın bir mertebesi→şuunat-ı zatiyedir. Bir mertebesi de→sıfat-ı zatiyedir. Bir mertebesi de→sıfat-ı subutiyedir. Bir mertebesi de→esmalardır. Bunların cem'i→”insan benim sırrımdır”. *Ben kimim* diyor Cenab-ı Hak? “Ben de insanın sırrıyım”, diyor. Allah sana nasılsa, bu sır, Allah da *insan benim sırrımdır*, diyor. Bunların ortadan kalktığı andır. Orda kim kimi, neyi görüyor ki? Yani→esmalarımıza dönüşeceğiz. Sıfatlarımıza dönüşeceğiz. Şuunatımıza

RAB VE RABB-ÜL ALEMİN

dönüşeceğiz. Ortada sırr-ı insanî kalacak. *İnsan benim sırrımdır* kalacak. Onu da bilmiyoruz. **Haksız temellük yapma. Âyinedarlığını unutma. Mevhumu muhakkak bilme.** Ki, senin olsun her şey. Hep sen olasin! “..haksız temellük ve ayinedarlığını bilmemek ve mevhumu muhakkak bilmekten ileri geldiğinden, vücut rengini ve suretini almış bir ademdir.” (Şualar 81) Biz zaten bu derslerle bundan çıkmaya çalışıyoruz. Cennette ben-O yaptın.

-Ben akılsız anlamak istiyorum o ifadeyi.

-Akılsızlığı akılla anlamaya çalışıyorsun.

-Ne ile anlayacağımı anlamaya çalışıyorum. Ne ile, ne yapacağım?

-Herşey ortada kaldı şimdi. *İdrak-i maal bu küçük akla gerekmez, zira bu terazi bu kadar sıkleti çekmez.*

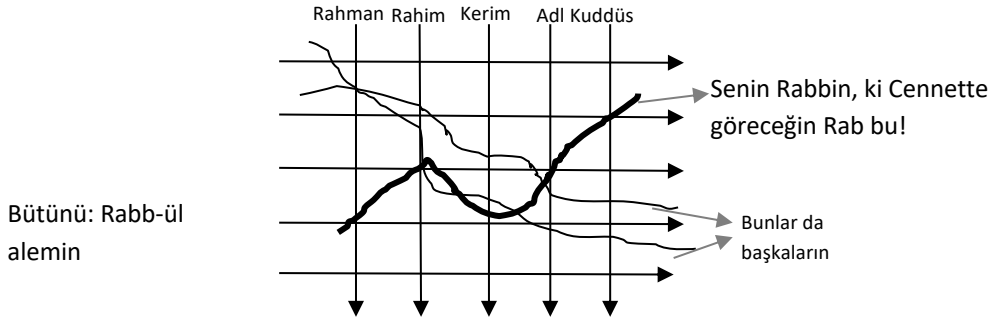
Dimaç 84.ders:

Sual: Mahşerde herkes ismiyle, resmiyle, cismiyle deniliyor ya..makule olan hangi taraf?

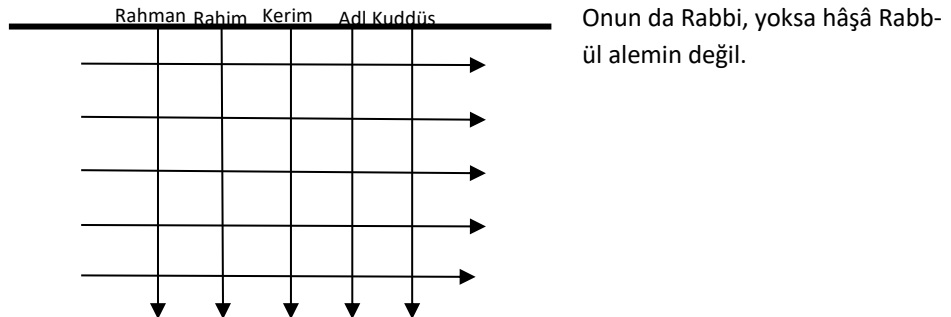
Elcevab: O, Rabbi. Rabb-ül alemin değil. Allah değil. Herkesin Allah'ı bir.

Sual: Yani gözükme şekli, bütünsellik ile...?

Elcevab: Mesela Rahman, Rahim, Kerim, Adl, Gafur, Latif, Hakîm vs esmalar sende tecelli ediyor.

Allah Resulünde asm bütün esmalar en zirvede tecelli ediyor.

RAB VE RABB-ÜL ALEMİN

Allah Resulü asm esmaların nihayetsiz mertebesine mazhar ama esmanın vacib tarafı, bu mahluktur. Asla Rabb-ül alemin olmaz. Zaten “Rabbimi şöyle gördüm” diyor, Rabb-ül alemin demiyor.

Nokta-i Nazar:

İnsanda edeb denilen şey, bunların son şekil almış hali. Esmaların hududları dairesinde bir mahz-ı edep vaziyeti takınmak.

Evet. Edep denilen, bunların son eylemsel hali. Haddini hududunu bilmek; edep takınmaktır. Esmalara mazhariyet nisbetinde haddini bilirsin, hududunda kalırsın ve eylemde gösterirsin.

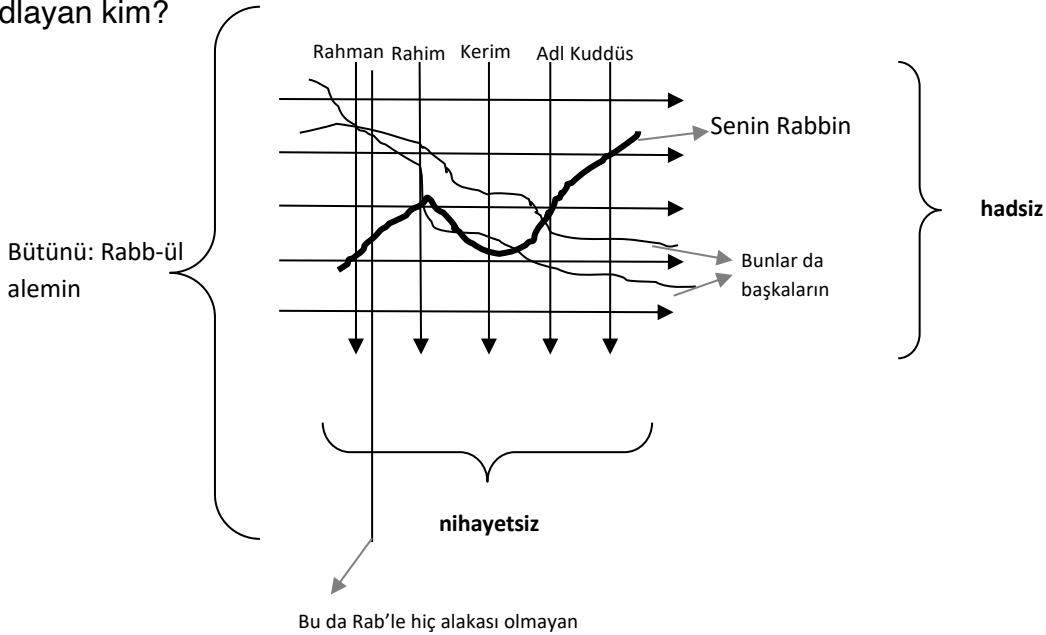
Nokta-i Nazar:

Sünnet-i Seniyyeye uyduğun vaziyettir; edep.

Aynen. Ne kadar Sünnet-i Seniyyeye muhatab olmuşsan, çünkü o eylemsel halidir.

Kab-ı kavseyn 2.ders:

Şemamıza dönelim: Esmaların bir hadsiz bir de nihayetsiz yönü var. Bunları hadlayan kim?

Kesişen noktalardan oluşan çizgi→senin Rabbin'dir. “Rabbini görecek” demek, beni meydana getiren esmaların hayatımla kesişerek DİŞR ile lehime çevirdiğim miktarlar benim Rabbimi oluşturuyor. Cennette onu göreceğim. Herkesinki farklı. Bazıları Rab'le hiç alakası yok yani esmaların sadece cilve, cema, nakış, sanatı oldu.

Sual: Cennette Rabbimi göreceğim. Cennet, Arş'ın altında. Kab-ı kavseyne çıkmadan Rab görülebiliyor. Kab-ı kavseynde görülen ise nedir o zaman?

Elcevab: Kab-ı kavseynde görülen Rabb-ül alemin, o mirac-ı ekberde oluyor.

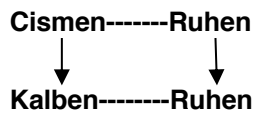
RAB VE RABB-ÜL ALEMİN

Herkes cennete gidecek. Adam cennetten huri anlıyor, bir anda her yerde olmayı, dert keder yok, ne isterse verilecek diye anlıyor. Bu dersleri duymadı. Ona istediği verilecek. Ona “Rabbi” verilecek. Muhyiddin-i Arabî “Fusus-ul Hikem”inde zikrettiği hadis-i şerif (bilmana): Allah cennet ehline ilk önce tecelli eder. “Ben sizin Rabbinizim” der. En az üç kişi olan o cennet ehli “Senden Rabbimize sığınırız” demişler. Yani sen değilsi diyorlar, korkuyorlar. Sonra Rabb-ül alemin Rab olarak biraz daha aşağı iner, onların seviyesine. “Rabbinizim” der. Onlar yine “Senden Rabbimize sığınırız” derler. Sonra “Sizin Rabbiniz kimdi, nasıl bir şeydi? Gidin, alimlerinize sorun, öğrenin.” Onlar öğrenirler. Allah, Rabb-ül alemin onların öğrendiği gibi zuhur eder ve cennet ehli “evet, Rabbimiz Sensin” derler.

Risale-i Nuru dışarıdaki birisine anlatırken, Risale-i Nuru anlatmıyoruz. Risale-i Nuru bize bıraktığı iz ile anladığımız Risale-i nuru anlatıyoruz. Aslını anlatamıyoruz. Veya anladığımız İslamiyeti anlatıyoruz. Anladığımız Rabbimizi anlatıyoruz. Rabb-ül alemini anlatmıyoruz. Anlatamayız da, bilmiyoruz. Kişi “Rabbini görecektir” denilen şey, şemadaki kesişen noktalarla oluşan benim Rabbim. Bu Arş’ta. Arş; esmaların perdesiz tecelli ettiği yerdir. **Kab-ı kavseynde ise; Rabb-ül alemindir, Allah-u alem.**

Sual: O sadece Peygambere mi mahsus yoksa her mü’mine o kapı açık bıraktığı için gidebilir mi? Dünyada iken.

Elcevab: Burda iken bu mi’raç var, çünkü sarı ifade var. Mi’raç Risalesinde “gitti, geldi, o kapıyı açık bıraktı” deniliyor. Sözler 579: “Zat-ı Ahmediye Aleyhissalatü Vesselam, o yolu açmış; velayetiyle gitmiş, risaletiyle dönmüş ve kapıyı da açık bırakmış. Arkasındaki evliya-i ümmeti, ruh ve kalb ile o cadde-i nuranîde, Mi’rac-ı Nebevî’nin gölgesinde seyr ü süluk edip istidadlarına göre makamat-ı âliyyeye *çıkıyorlar.*” Ümmeti “çıkıyorlar” diyor. Çıkarken söylüyor. Buradan söyleseydi “çıkıyorlar” derdi. Veya “çıkacaklar” derdi. “Çıkıyorlar” diyor. Demek görüntü var, görüyor yani. Peygamberimiz asm “cismen ve ruhen” gitti. Biz ise “kalben ve ruhen”.

Sual: Cismen ve ruhen sadece bir kişiye oldu?

Elcevab: Evet, bir kişiye. O da 33 tane mi’racından bir tanesi böyle olmuş. Onun adı da “Mi’rac-ı ekber-i Muhammedi” asm diye 6.Şua’da geçiyor.

Sual: Cennet ehlini Rabb-ül aleminden korkmalarının sebebi, Rabb-ül alemine mazhar olamamaları mı yani bu dünyada Rabb-ül alemine mazhar olsalardı, orda korkmazlardı mı?

Elcevab: Cennetten ne anlıyorsa onlar verilecek kişiye. İsteyene verilecektir. Daha sonra ona sorulacak. Ne istiyorsun diye. O da bildiklerini isteyecek. “Daha ne isteyeyim” diyeceklermiş diyor Hadiste. Sen ise şimdi cennete gitsen ve hiç bir şey yok olmayacağına göre, cennette sen “Ya **Rabbelalemin!** Ben dünyada enfüsî

derslerde ve kamplarda Levh-i mahfuz'u, Arş-ı A'zamı öğrendim. Öyle şeyler vardı.” “Evet kulum vardı”. “Ya Rabbalemin! Kab-ı kavseynden bahsettiler. Cennette her istediğimiz verilecek ya, ben onları istiyorum” diyeceksin ve reddedilmeyecek. Ve inşallah şöyle de diyeceksin: “Ya Rabbalemin. Cennet benim türevim, benden yaratılmış, burası hizmet için vardır.” Bu binadan kıymetliyim ben. Bina bana hizmet edilen yer, çünkü bu hizmeti ben alıyorum. Ben olmasam bu binanın hiçbir değeri yok. Cennetten hizmet alan benim. Hizmet veren odur, bana hizmet edecek. İnsan; Allah'ın sırrıdır, sırlar hazinesidir. Ben Allah'ın sırrıysam, ben bana “sırrın sırrıyım”.

İsa as'mın ayetinde “**İsteyene verilecektir**” deniliyor. Sizlere de müjde olsun diye söylüyorum. Size de verilecek. Niçin? “**Verilene verilecektir.**” Zaten verildiğine delil verilmesidir. Emirdağ Lahikasında “**Hizmetimizin ücreti, hizmetin kendisidir**” deniliyor. Şu anda cennet-baha bir hayat var içimizde, bir bahar esiyor. Bu kendisi neticedir. Bununla bir şey istemeye yüzümüz yok. O zaman bu bir alet olurdu. Şu anki hâletim; Zatın zahir olmasından huzur oluyor. Zahirinden çıkan huzurdur. Bununla bir şey istemek, Allah'ı verip başka bir şey almaktır Allah'tan.

Ahmed bin Hanbel'in Fıkıh-ül ekberinde 347.sayfada: İmam-ı A'zam “Allah'ı gördüm” diyor, Hz Ali “gördüm” diyor, İmam-ı Ebu Yusuf “gördüm” diyor. En genç imam Ahmed bin Hanbel. Sahih Buhari Allah'ı görünce, Allah ona “Ey Muhammed! Benden ne istiyorsun?” diyince “hiç bir şey diyemedim” demiş. Sonra “Ya Rabbi, senin huzuruna imansız gelmekten korkuyorum” demiş. Allah da teminat veriyor ve diyor ki: “Ey Muhammed! Sabah namazın sünnetinden sonra farza başlamadan şu duayı okursan, imanına ben kefil olacam.” Bizim tesbihatin sonunda yazıyor. *Ya Hayyu ya Kayyumu Ya Bediessemavati velardi ya Zelcelali vel İkram. Allahümme inni neselüke.*..diye devam eden ve üç defa okunması gereken duadır. Sonunda da *Ya Rahmanu Ya Rahimu birahmetike ya Erhamerrahimin vel hamdülillahi rabbilalemin* deniliyor bir defa. Bu Buhariye gelmiş ama kanundur. Üstad hazretleri “Buharîden görmek, işitmek, Sahabeden işitmek gibidir” diyor.

Ahmed bin Hanbel'e dediği daha kaliteli,bak ne demiş: Allah'ı görünce Allah “Ya Ahmed, benden ne istiyorsun?” dedi. “Hiç bir şey diyemedim” diyor. “Devam etti Rabbim” diyor, Allah demiyor. “Ya Ahmed! Sen benden bir şey isteme. Zira o benden bir şeydir. Sen beni iste.” Allah bize istemeyi öğretiyor.

Allah'ın Zatı Latife-i Rabbaniye'de zahir olunca, Latife-i Rabbaniye Allah'ı görüyor. Kulağın sesi görmesi gibi, burnun kokuyu görmesi gibi. Üstad Lemalar 249 da: “İşte bu hakikatı, kulağımla değil gözümle işitiyordum.” diyor. Latife-i Rabbaniye'nin Allah'ı gördüğüne delil, dersdeki huzur, Kur'an okurken huzur veya namazda. Uydurukcası armoni, denge, bütünsel gelmek. Orkestrada farklı ses ama aynı notaya vuruyor, buna armoni diyorlar. Değişik notalar vursalar, dezarmoni yani gürültü olur. Şu anda huzur olması, o bütün esmalar senteye gelmiş. Bu, Latife-i Rabbaniye'nin Allah'ı gördüğüne delildir. Kör olası cehalet, kahrolası cehalet görmeyi göze indirgedi. Allah

RAB VE RABB-ÜL ALEMİN

“bir emanet verecem, kim alır” dedi. İnsan aldı. Allah ona “ne kadar zalim ve cahil idi” dedi. Niye aldı? Cahilliğini ve zalimliğini gidermek için aldı. İnsan, cahilliğini bilen alimdir. Cahilliğini bilmek için ciddi bir bilmek gerekiyor. O bilmenin sonucudur cahilliğini bilmek. Bilmemek değildir cahillik. Bilmediğini bilmektir. Allah başka bir şey, Rab başka bir şey.

Dimağ 96:

İşte böyle bazı şeyler var, nurcular karıştırıyor. Nasıl ki Muhyiddin-i Arabî güneşin şiddetli tecellisinden aynayı göremedi, vartaya düştü, aynen öyle de nurcuların da vartası Uluhiyet. Onu anlatayım: Allah Rububiyet ediyor, Rabb-ül alemin. Sende ortaya çıkıyor Rab, Rabbin. Allah sana Rububiyetini tecelli ettiriyor. Sende bu rububiyete ubudiyetinle ayinedarlık yapıyorsun. Allah'ın bir adeti var: “bana bir adım atarsan, ben de size on adım atarım” diyor mealen. Sen rububiyetine ubudiyetinle ayinedar olunca, senin ubudiyet aynanda senin Rabbin gözüktü. Şimdi Allah diyor ki: “Sen misin benim rububiyetime ubudiyetinle mukabele ettin, ayinedarlık ettin. Ben de sana adım atıyorum şimdi. Yani daha kuvvetli sana mukabele edeceğim. Ben daha büyük bir tecelli ile sana geliyorum şimdi.” Bu sefer rububiyet değil. Allah bu sefer o ubudiyet aynasındaki Rabbinin orasına taayyün ve teşahhus ediyor. O ubudiyet aynasındaki o Rabbinin içine Allah taayyün ve teşahhus ediyor. O taayyün ve teşahhusun adı; uluhiyet. Yani Ondaki ben var, onun adı uluhiyet. O→Rabb-ül alemin. Bendeki→Rab. Ondaki ben var, bende. O bende. Bu uluhiyet. O kimdir? Bendekinin aslı orda. Aynadaki güneş→uluhiyet. Güneş→zat.

Cismaniyet 21:

Celal, Cemal ve Kemal'in toplamından→ alem-i şehadet çıkıyor. Bu üç sıfatı ve bağlantılarını altı iman esaslarına uygulandığı:

Allah'a iman “Ena inde zanni abdi bi” → Rububiyet, Rab. Üstad diyor ki, benim Rabbinim, nev'imın Rabbi, mahlukatın Rabbi ve alemlerin Rabbi. Dört. Herkesin Rabbi farklı, Allah bir. Allah'a iman; rububiyete bakıyor. Ahirete iman; uluhiyete bakıyor.

Sual: O nasıl uluhiyete bakıyor?

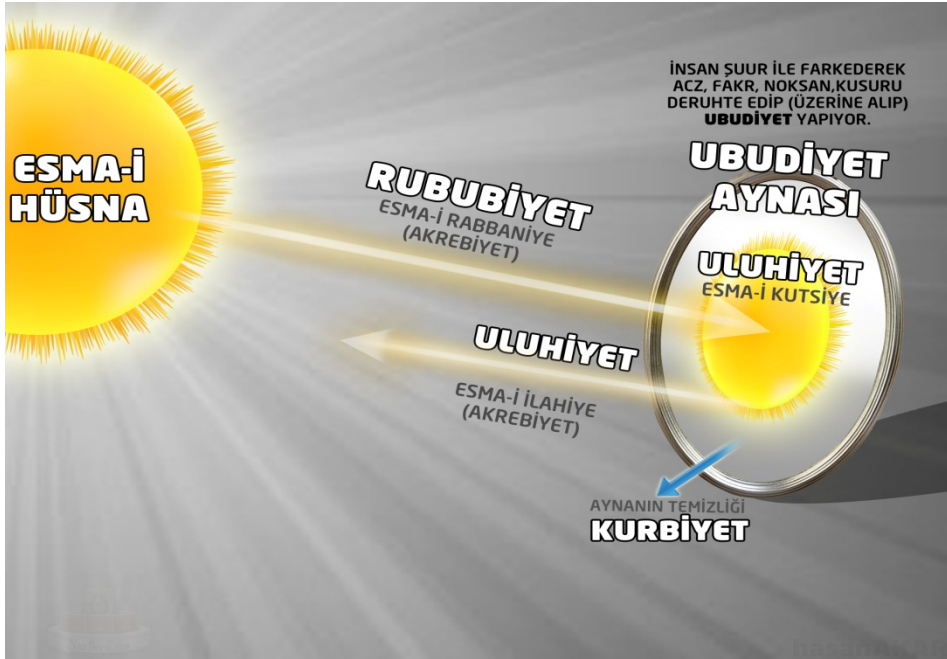
Elcevap: Allah'a muhatab oluyoruz. O muhatab zemini, ubudiyetimiz rububiyete karşılıktır, yani kulluk. Muhatab olarak rububiyete ayna olduk. Bu sefer Allah

tekrar bir adım atıyor. O bende gözükken, bana has, hususî olan rububiyet aynasında Allah taayyün ve teşahhus ediyor. Rububiyet; zemin oluyor. Orda taayyün ve teşahhus eden yine o aynanın kabiliyetine göre olduğundan→ o uluhiyettir. Allah

RAB VE RABB-ÜL ALEMİN

kainatı yarattı, beni de yarattı. Benden ubudiyet istedi. İbadet olarak ubudiyetimi gösterdim. İbadetimde bende hasıl olan bir ubudiyetim var. Benim ubudiyetim, bana özel, rububiyete aynadır.

Benim o ubudiyet aynamda rububiyet gözüküyor. Allah orda durmuyor. “Sen misin bana ibadetinle ubudiyetini gösterdin.” Rububiyetini zemin yapıyor. O rububiyet bana bakıyor, benim. Benim özelliklerimin cem’idir. Allah bu rububiyet aynasında tekrar ikinci bir tecelli yapıyor. Yani kendisini bende gösteriyor. Ondaki ben. Allah rahmetiyle bende ki rububiyet aynasında taayyün ve teşahhus ediyor (Şualar 9). Bunu ben kazanmışım gibi ama değil. Bu tamamen ihsan. O taayyün ve teşahhus eden Allah→ benim uluhiyetimdir. Yani rububiyetimden çıkan uluhiyet. Şemaya bak. Esmâ-i Hüsnâ rububiyet ediyor. Benim ubudiyet aynamda rububiyet tecelli ediyor. İnsan da şuur ile fark ederek, acz-fakr-noksan-kusurunu deruhte ederek üzerine alıp→ubudiyet yapıyor. Ubudiyet; acz-fakr-noksan-kusurunu deruhte etmekten hasıl olan bir aynadır. Allah burda rububiyetini gösteriyor.

Sual: Rububiyet de Uluhiyet de *akrebiyet* olarak yazılmış şemada. Biri kurbiyet olması gerekmiyor mu?

Elcevab: Rububiyet ve Uluhiyet; ikisi Ona baktığı için akrebiyet. Kurbiyet; bana bakıyor, aynanın temizliği. İkisi benim değil. Benim bir tane var, o da ayna, ubudiyet aynası.

Rububiyet ve Uluhiyet→ akrebiyete bakıyor (Allah’a ait).

Ubudiyet → kurbiyete bakıyor (bana ait).

Namaz, niyaz; ibadettir, ubudiyet değildir. Bu ibadetlerin her birine ibadet denilir, yani namaz ibadet, oruç ibadet vs bunların cem’ine ubudiyet denilir. Bende bir hal olur, ayna. Bu âyinedarlık ile Allah’ın rububiyetine âyinedarlık yapıyorum. Bu benim akrebiyetim, yani ubudiyetim, ibadetim. Bende bir ayna olunca, benim Rabbim oluşuyor. Rabb-ül alemin değil de *Rabbi* oluyor. Bu benim kurbiyetim. Ubudiyetimde

RAB VE RABB-ÜL ALEMİN

gözükün rububiyet, benim akrebiyetim. Ubudiyet aynadır, namaz, oruç hepsi. Bende ki ruh aynasında rububiyet gözüküyor. O benim Rabbim'dir. Nev'im in Rabbi değil. Mahlukatın Rabbi değil. Şecere-i hilkatin Rabbi değil. Benim Rabbim. Zanlarımızdaki Rab. Bu benim kurbiyetimdir. Allah bu ubudiyet aynasında gözükün rububiyetimden memnun. Bu sefer bu ubudiyet aynasında gözükün rububiyet bütünlüğüne, yani ubudiyet aynamda gözükün rububiyeti cem'edersek, Allah bu ikisine bir daha adım atıyor. Orda kendisini taayyün ve teşahhus ettiriyor. Allah orda gözüküyor. Orda Allah gözüküğü zaman, ubudiyet aynasındaki rububiyetin üzerine...

Sual: Uluhiyet mi gözüktü?

Elcevab: Evet.

Sual: Aslında birinci uluhiyet, esas uluhiyet güneşin kendisi değil mi?

Elcevab: Evet.

Sual: İkinci uluhiyet bende ki ortaya çıkan mı?

Elcevab: Evet.

Bu sefer benim rububiyetim **الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ**, akrebiyetim. Ubudiyet aynasında rububiyet konuşuyor. Ubudiyet aynadır, bir şey yapmıyor. Fail; bende ki rububiyet. Rububiyet konuşuyor. O diyor, o konuşuyor:

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ } Rububiyet diyor.

Sonra o rububiyetin içerisine Allah taayyün ve teşahhus ediyor. Rububiyet şaşırıyor. Rububiyet (benim Rabbim) o taayyün ve teşahhus edene **إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ** diyor. **Ondan Onadır.** Rububiyetim uluhiyete karşıdır. "Sana" oldu. Onda (Şems-i Ezelî'de) bir ben var. Rububiyet. Onda ki ben → rububiyetim. Bende O var. Bende ki O ile Ona yapmak → uluhiyet yönü. Kısacası: Üç tane kavram var. Ubudiyet-Rububiyet-Uluhiyet. Ubudiyet; bana bakıyor. Ben ibadetle meşgul oldukça, ubudiyet aynası ortaya çıkıyor. Bu aynanın adı → Rabbim, zanlarımızın oluşturduğu Rab, kurbiyet. Sonra o ubudiyet aynamda, ki rububiyet, Allah taayyün ve teşahhus ediyor rahmetiyle. O Allah'ın akrebiyetidir. Dolayısıyla rububiyette gözükün uluhiyet.

Dimağ 106 → 1:49 saat:dak ile 1:52 saat:dak arası

İman; zatının bir nurudur. İrade-i cüz'iyenin sarfından sonra irade-i külliyyenin mü'min kulun kalbine koyduğu bir nur. İmanın kaynağı esma değil, sıfat değil, şuunat da değil. Zatının bir nurudur. İman; alem-i şهادette olup alem-i şهادetli olmayandır. İçinde hâşâ Allah var. Zatının bir nurudur! Yani güneşten foton çıktı. Foton güneş değildir ama değil de değildir. Ne ayndır, ne gayrdır. Bende ki O → bende bir şey var.

RAB VE RABB-ÜL ALEMİN

Nedir? O. İman. Allah'ın aleminde de ben→ Ondaki ben'im. Onu bilmiyorum. Mi'raç; bu ikisini bütünleştirme yöntemidir. Miraç; bendeki O ile Ondaki ben'i bütünleştirme şuurudur insanda. Şuurunun yöntemi ve yoludur. Bende O var. Peki Onda nasılım? Merak etmez misin? Allah benim hakkımda ne düşünüyor? Allah'ta ben nasılım? Bende O var. Onda ben nasılım bilmiyorum. Bu ikisini tek yüzeye getirme yöntemidir; mi'raç. Gelelim burada olup buralı olmayana! Nasıl ki fotonun içerisinde güneş var, suyun içinde hidrojen ve oksijen, yani bir yakıcı, bir de yanıcı madde var; imanın içerisinde de Allah var! Hangi Allah? Senin Rabbin! Nasıl anlarız? Tabi küçük bir mi'raçtır bu: Allah'ı ne kadar seviyorsan, O da seni en az o kadar seviyor. Allah beni nihayetsiz seviyor ama alemimde en az öyle.

06.02.2020